

[Hølge Nielsen.]

loven skal give ejere en længere frist til at overveje deres stilling til eventuel oprettelse af ejerlav?

Endvidere ønskes oplyst, om ministeren vil medvirke til at hindre, at kondemnerede ejendomme efter kondemneringsfristens udløb anvendes til andet brug eller handles.“

Boligminister *Kaj Andresens* svar (30. juni 1967):

Jeg kan bekræfte, at bestemmelserne om ejerlavssanering i saneringsloven af 1959 har haft ringe betydning i praksis. Boligministeriet har kun taget stilling til én ejerlavssanering omfattende en enkelt ejendom.

Det er imidlertid min opfattelse, at det ikke er lovens mulighed for ejerlavssanering og dens frister for ejernes svar, der bærer skylden for, at saneringsvirksomheden landet over ikke går så hurtigt, som det måtte være ønskeligt. Tværtimod tror jeg, at man ved lempelser i saneringsloven skal søge at gøre både ejere og kommuner mere interesserede i at gennemføre saneringer.

Dette kan ske ved at ændre saneringslovens bestemmelser om, at saneringsudgifterne skal være endeligt fastsat, inden saneringen iværksættes, til, at iværksættelsen kan tillades på grundlag af en foreløbig finansieringsplan, således at omkostningsforøgelser under arbejdets gang, f. eks. forårsaget af prisstigninger, ved saneringsregnskabet afslutning kan medtages under saneringsudgifterne.

Endvidere kan en aflastning af kommunernes arbejde med saneringsplaners gennemførelse ske ved, at ejerne på grundlag af en godkendt saneringsplan får mulighed for at fremkomme med et tilbud til saneringsmyndighederne, indeholdende dels et detaljeret ombygningsprojekt og dels en hertil hørende finansieringsplan, som dog som ovenfor foreslået senere kan reguleres på grund af prisstigninger. Ejerne ville herigennem få interesse i at fremskaffe så rimelige pristilbud som muligt, og kommunen ville aflastes fra et ikke uvæsentligt arbejde. Gennemførelsen af den enkelte saneringsplan ville ikke blive hurtigere herved, men ved en sådan arbejdsmæssig fordeling mellem kommunen og private ville saneringsvirksomheden som helhed kunne fremmes.

Jeg skal dog gøre opmærksom på, at en saneringsplan ikke kan gennemføres uden tidkrævende forhandlinger mellem ejere og saneringsmyndigheder, idet en sådan plan — i modsætning til byplaner og anden regulerende planlægning — forudsætter, at planen gennemføres samlet og derved forvolder stærke indgreb i ejerbeføjelserne, indgreb, som ejerne ikke skal tåle uden erstatning, som må fastsættes enten ved forhandling eller ved taksation.

Vedrørende spørgsmålet om kondemnerede ejendomme skal bemærkes, at med indtrædelse af en kondemneringsfrist er den bolighygiejniske opgave løst, idet ejendommene herefter ikke længere kan tjene til bolig eller ophold for mennesker. Det er mig bekendt, at boligtilsynsrådet for østre landsretskreds har søgt at koordinere kondemneringsfristens indtræden med godkendelse af saneringsplaner. Dette kan imidlertid ikke lykkes i fuldt omfang, og man kan ikke efter den nugældende lov hindre ejendommenes anvendelse som lager eller lignende.

Det må overvejes at åbne muligheder for en tidligere fjernelse af kondemnerede ejendomme samt for at gennemføre istandsættelse af ejendommene med offentlige tilskud, uden at en godkendt, detaljeret saneringsplan for et større område skal foreligge. Jeg mener derimod ikke, at man bør forhindre, at sådanne ejendomme handles, idet et opkøb af kondemnerede ejendomme muligt kan fremme en samlet sanering af et dårligt og usundt kvarter.

Af *Herlöv Larsen* til justitsministeren (28. juni 1967):

„Vil ministeren overveje at foreslå en skærpelse af bestemmelserne vedrørende hasardspil?“

Anledningen til spørgsmålet er, at pressen i den senere tid har indeholdt oplysninger om, at der i vidt omfang drives hasardspil i København, og at der herved omsættes betydelige summer.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (3. juli 1967):

De gældende regler om ulovlig spillevirksomhed findes i straffelovens §§ 203 og 204.